Neal Asher

Snížek v poušti

(Snow in the Desert)

Z hřebenu duny se vynořil písečný žralok a byl vzápětí uchvácen kraboptákem, který ho roztrhal ve vzduchu. Hirald přidřepla na bobek, ovinula kolem sebe plášť a přehodila si přes hlavu kapuci. Chameleonská tkanina přizpůsobila svůj vzhled fialovému písku, takže z Hirald zůstal viditelný jen vizor Toshiba a tupý čumák singularitní pistole. Byl to malý krabopták, ale ona se brzy naučila nikdy je nepodceňovat. Když byla kořist příliš velká, než aby ji pták zabil, trhal z ní alespoň kusy zaživa. Žádný pohyblivý zdroj proteinů nebyl příliš velký na to, aby na něj nezaútočil. Potíž byla v tom, že všechny životní formy na Vatchi se zakládaly na proteinech odlišných od pozemských, a proto lidské maso nemělo pro kraboptáka naprosto žádnou výživnou hodnotu.

Pták utrhal žralokovi ploutvonohy a tvrdá kusadla a se zmítajícím se zakrváceným torzem odlétl, pravděpodobně nakrmit mládě. Hirald vstala a znovu se zviditelnila; vysoká žena v přiléhavé kombinéze, protkané chladicími hadičkami a opatřené izolovanými kapsami. Aby působila patřičným dojmem, nesla na zádech soupravu pro přežití v poušti. Stejně tak hrozivá singularitní pistole zmizela v zapnutém pouzdře, jež vypadalo, jako by ukrývalo obyčejnou střelnou zbraň. Než se vydala po písku dál, sňala vizor a masku a zastrčila je do jedné z mnohých kapes. Její pohublé rysy, modré oči a dlouhé světlé vlasy zůstaly vystaveny spalujícím teplotám i vražednému ultrafialovému záření. Jako už mnoho týdnů předtím. Občas se trochu napila vody, jen pro případ, že by ji někdo pozoroval.

Nevyhnutelně mu začali říkat Snížek, ale když měl na sobě masku a pouštní hábit, nebylo na první pohled patrné, že je albín. Podle té masky vyrobené z želvího krunýře ho však bylo beztak možné poznat. Podle ní a podle sklonu zanechávat za sebou mrtvoly. Aktuální odměna za jeho varlata konzervovaná ve stázi činila dvacet tisíc ši-

linků, případně měď, mangan nebo jiný drahý kov ve stejné hodnotě. Mnozí se pokusili tu odměnu získat a tak zněl i jejich epitaf: pokusili se.

Snížek si byl vědom toho, že ve vodní stanici mohou čekat lovci lidí. Budou mít na své straně zbraně, sílu a zručnost. Jejich nevýhodou však byl ochromující kodex cti andronachů. Z toho prvního měl Snížek všechno, z toho druhého nic. Narodil se na Zemi před tak dlouhou dobou, že pochyboval o svých vzpomínkách, a dávno se zbavil všeho, co by mohlo ohrozit jeho přežití. Často argumentoval tím, že morálka je čistě lidský vynález, kterého si lze dopřávat jen v časech hojnosti. Další z jeho oblíbených rčení se neslo zhruba v tomto duchu: „Když tě bez pádla unáší záplava svrabu, nečekej pobřežní hlídku.“ Jeho současníci na Vatchi nikdy nevěděli, co si o téhle větě mají myslet, což nebylo nijak překvapivé, neboť Vatchanům slova jako *záplava*, *pádlo* nebo *pobřeží* nic neříkala.

Stanici představoval kovový ovál umístěný deset metrů nad zemí na houštině lešení. Se zemí ji spojovalo stříbřité potrubí geotermálního vrtu, jehož energie poháněla transmutátor, který lidem umožňoval na téhle prakticky bezvodé planetě vůbec existovat. Transmutátor zbavoval složité sloučeniny atomů vodíku a ten potom slučoval s hojně dostupným kyslíkem, vylučovaným suchomilnými řasami, které zabarvovaly všechen písek Vatche do fialova. Jeho hlavním produktem byla voda, ale výsledkem jeho činnosti byla i řada zajímavých vedlejších produktů: mezi hlavní exportní komodity planety patřily vzácné kovy a nezvyklé sloučeniny křemíku.

Na hřebeni poslední duny Snížek zvedl dalekohled a zkoumal terén před sebou. Stanice byla vlastně malé město, středisko obchodu i středisko života. Snížek se pod maskou zamračil. Naneštěstí potřeboval vodu na poslední úsek cesty a tohle bylo jediné místo, kde k ní mohl přijít.

Sešel po čele duny k prašné cestě vinoucí se ke stanici. Na dně kondenzační nádrže u cesty ležel umírající zloděj vody a prsty pokrytými puchýři škrábal po rozpáleném skle. Snížek prošel nevšímavě kolem. Byl to krutý trest, ale jak jinak jednat s někým, kdo své bližní nepovažuje za nic víc než za chodící láhve s vodou? Jak se blížil ke stanici, dolehlo k němu pokřikování z kolonie prodejních stánků v

pozemním městě a začal rozeznávat hemžení v bludišti lešení. Zanedlouho se octl uprostřed hlučného života v pozemním městě; krátce nato prošel vlhkozdržnou přechodovou komorou Písečného baru.

Oslovil ho číšník: „Promiňte, pane. Musím vidět váš průkaz. Ten zákon vyhlásila sama androche pod trestem dvouměsíčního cejchu. Říká se, že se teď na okraji pohybuje příliš mnoho psanců.“ Muž si nemohl pomoci, aby necivěl na Snížkovy růžové oči a bezkrevnou tvář.

„Samozřejmě, příteli.“ Snížek prohrabal oděv, vylovil svůj mikroleptaný identifikační průkaz a podal mu jej. Číšník vrhl pohled na nakrátko odhalený pahýl Snížkovy levé ruky, zakrytý koženým návlekem, ale předstíral, že si ničeho nevšiml. Protáhl kartičku přenosnou čtečkou a zatvářil se nesmírně ulehčeně, když se neozval žádný výstražný signál. Snížek dobře věděl, že takhle nekontrolují každého, jenom podezřele vyhlížející zákazníky.

„Co si dáte, pane?“

„Litr chlazeného ležáku.“

Číšník se na něj pochybovačně zadíval.

„Zaplatím hned,“ dodal Snížek a podal mu desetišilinkovou bankovku.

Číšníka tak velká částka v hotovosti očividně poplašila a co nejrychleji odcupital. Když se vracel s litrem ležáku v termokorbelu s víčkem zajištěným číselnou kombinací, sledovalo ho mnoho pohledů, protože se jednalo o projev bohatství.

Snížek by s tím nesouhlasil. Měl to už spočítané. Litr vody by ho stál jenom o dva šilinky méně a ztráta vody vypařováním potu se v obou případech příliš nelišila. Takže dva šilinky a nějaké drobné za to, že kapalinu vypije v mnohem příjemnější podobě.

Když do Písečného baru vešli ti tři, už měl svůj litr téměř dopitý a vychutnával si příjemný pocit rehydratace organismu. Okamžitě v nich poznal zabijáky, ale než jim věnoval sebemenší pozornost, vysál ležák z nádoby s vodoodpudivým povrchem do poslední kapky.

„Vy jste Snížek, ten albín,“ řekla první z nich, jež přistoupila k jeho stolu. Snížek ji přejel pohledem a pocit nevyhnutelnosti na něho dolehl jako olovo. Ani po těch letech se nedokázal zbavit odporu k zabíjení žen - nebo v tomhle případě děvčat. Nemohlo jí být víc než

dvacet. Stála před ním ustrojená v monofilové kombinéze a zbraňových pásech. Tvář pod krátce sestřiženými černými vlasy, naježenými do špiček s pomocí brilantiny plné zlatých teček, měla jemné rysy.

„Ne, nejsem," odpověděl a odvrátil od ní pohled.

„Nechte si ty kecy," prohlásila s otráveným výrazem, jaký by slušel spíš vyššímu věku. „Vím, kdo jste. Jste albín a chybí vám levá ruka."

Znovu se na ni podíval. „Jmenuji se Jelda Conley. Lidi mi říkají Bělouš. Často si mě pletou s tím Snížkem, o kterém mluvíte, a při jedné takové příležitosti jsem také přišel o ruku. A teď mě nechte na pokoji."

Děvče zmateně ustoupilo. Kodex cti andronachů nepřipouštěl kreativní lhaní. Snížek sjel pohledem za ni a všiml si, že jeden z jejích společníků mluví s majitelem baru. Ten si přivolal nervózního číšníka. Ta lež nebude stačit. Díval se, jak si majitel prohlíží displej číšníkovy čtečky. Společník se přiblížil k dívce a zašeptal jí něco do ucha.

„Vy jste mi lhal," řekla.

„Nelhal."

„Ale lhal!"

Začínalo to být směšné. Snížek se díval do neurčita a nevšímal si jí.

„Vyzývám vás," prohlásila dívka.

A je to tady. Snížek předstíral, že ji neslyšel.

„Řekla jsem: 'Vyzývám vás.'!"

Podle kodexu ho teď mohla zabít. Bylo to sice proti zákonu, ale byla to tolerovaná praxe. Když o krok ustoupila, Snížka se zmocnil nepříjemný pocit kolem žaludku.

„Vstaňte a postavte se mi, zbabělče."

S otráveností, která byla naprosto upřímná, Snížek vstal. Ona vytáhla bouchačku. Snížek zareagoval. Padla na záda na podlahu s kouřící dírou v kombinéze mezi pohlednými malými prsy. Snížek obešel stůl i mrtvou a byl téměř u přechodové komory dřív, než se kdokoliv na něco vzmohl.

Budova stála na fialovém písku u okraje kosmodromu, posetého obřími kosmoplány ve tvaru létajících křídel, služebními budovami a hangáry. Stála mezi kosmodromem a neuspořádanými řadami vatchských domů, propojených vlhkotěsně uzavřenými chodníky, a skleněnými kopulemi chránícími zeleň parků, jež se v okolí vyjímala jako pěst na oko. A ani v nejmenším se nepodobala žádné ze staveb okolo. Stejná se dala najít na tisíci planetách lidského Společenství a právě ona umožnila, aby se lidská rasa rozšířila po celé galaxii.

Budovu runciblu představovala zrcadlová koule o průměru padesát metrů, jíž zdánlivě v odkutálení bránily dvě vzpěry ve tvaru „L“ po každé straně. Všude kolem ní zářily odbavovací haly se skleněnými střechami. Uvnitř koule každých několik minut prováděla svůj zázrak kvinsmiterová brána Skaidon: přinášela sem cestující z celého společenství a jiné zase odesílala pryč.

Beck stál u východu a skrz dveře pozoroval vidlici runciblu na podstavci z černého skla. Zahlédl mezi hroty vidlice chvění a netrpělivě se podíval na hodinky. Ne že by měli zpoždění - nebo že by snad měli dorazit předčasně. Objeví se přesně na nanosekundu. O to už se postará umělá inteligence runciblu. Přesně na čas prošli chvěním muž, žena, další muž a další žena. Odpovídali popisu, který dostal, a když vešli do haly, s přehnanou horlivostí je uvítal.

„Odvoz čeká venku,“ řekl jim a popostrkoval je k východu. Beckův zaměstnavatel nechtěl, aby se zdržovali ve městě. Chtěl je mít venku mimo dohled cizích očí, tak zněly Beckovy instrukce - mezi jiným. Jakmile se octli ve vznášedle, muž, kterého Beck pokládal za vůdce, mu položil ruku na rameno.

„Zbraně,“ řekl.

„Ještě ne; ne tady,“ odpověděl Beck nervózně a vyjel se vznášedlem z města.

Na písečné pláni Beck posadil vznášedlo na zem. Když ti čtyři vystoupili, zavedl je k zádi vozidla, odkud vytáhl rozměrnou skříňku. Potil se, a nejenom horkem.

„Tady to je,“ řekl a skříňku otevřel.

Muž sáhl dovnitř a vytáhl malou lesklou pistoli s tupým čumákem a smrtonosným vzhledem.

„Obchodník se s vámi setká na smluveném místě, až se mu povede získat informace, které hledá,“ oznámil Beck. Nevěděl, kde to je, ani o jakou informaci jde. Tak dalece mu obchodník nevěřil. Becka překvapovalo, že se vůbec směl dozvědět, že na Vatchi jsou najatí zabijáci.

Muž přikývl. Prohlížel si pistoli, potom se smutně usmál a namířil ji na Becka.

„Je mi líto,“ řekl.

Beck se pokusil něco říci, ale ve stejném okamžiku se mu kolem obličeje ovinula ruka druhého muže, který proklouzl za něho. Sevřel Beckovi hlavu jako do svěráku a kroutivým pohybem trhl. Beck dopadl na písek s hlavou otočenou v úhlu, jakého ještě v životě nedosáhl. Vydal několik chrčivých zvuků, zachvěl se a zemřel.

Snížek se zastavil, když přechodovou komorou vešli dva proktoři. Podívali se přes něho na mrtvolu na podlaze. Starší z nich měl prošedivělý plnovous a začínal tloustnout, ale jeho zbraně vypadaly na to, že je umí používat a dobře o ně pečuje. Oslovil ho.

„Vy jste Snížek,“ řekl.

„Ano,“ odpověděl Snížek. Tenhle muž nebyl andronach.

„Výzva?“

„Ano.“

Muž přikývl, přejel zkoumavým pohledem oba andronachy u pultu a obrátil se zpátky k vlhkozdržné přechodové komoře. Sbírat mrtvé nebyla jeho práce. Na to tady měli organizaci. Do hodiny bude dívka v kondenzační nádrži.

„Androche s vámi chce mluvit. Pojďte se mnou.“ Ke svému společníkovi dodal: „Vyřiď to. Její kamarádi by asi měli strávit chvíli ve vazbě.“

Snížek s ním vyšel ven.

„Proč mě chce vidět?“ zeptal se, když kráčeli po ulici mezi lešením.

„Neptal jsem se.“

Tím konverzace skončila.

Androche, stejně jako všichni lidé v jejím postavení, bydlela ve stanici, která jí patřila. Proktor zavedl Snížka ke kleci s točitým schodištěm a odemkl branku. „Je nahoře."

Když Snížek vycházel po schodech, zaslechl, jak za ním zařinčela zavíraná branka.

Schodiště končilo u dveří přechodové komory, vedle nichž visela na stěně monitorovací jednotka. Snížek stiskl tlačítko zvonku a čekal. Za chvíli na něho z obrazovky vyhlédla žena s krátce sestřiženými šedými vlasy a hranatou tváří.

„Ano?"

„Poslala jste pro mne."

Žena přikývla a západka dveří cvakla. Snížek otočil kliku dolů a ustoupil, aby se dveře mohly otevřít dokořán. Vešel do krátké chodby s kovovými stěnami, jež končila dveřmi z jediného kusu dovozového dřeva. Snížkovi to připadalo jako dub - velice drahá záležitost. Otevřel dveře a vešel.

Místnost byla plná starožitností, jež představovaly celé jmění: velký jídelní stůl obklopený skládacími židlemi, luxusní nábytek z osmnáctého století, olejomalby na stěnách, ručně vázané koberce na podlaze.

„Nenechte se tím moc ohromit. Všechno to jsou kopie."

Androche k němu přistoupila od likérníku se dvěma sklenkami do poloviny plnými jantarového nápoje v rukách. Snížek si ji prohlédl. Byla přitažlivá. Její věk odhadl někde mezi pětatřiceti a sto devadesáti. Atletické tělo halily jednoduché šaty střihu tógy a u boku jí visel starožitný revolver - nebo jeho replika.

„Vy *moje* jméno znáte," poznamenal Snížek, když si vzal sklenku.

„Já jsem Aleen," odpověděla.

Snížek ji sotva vnímal. Vychutnával první doušek.

„Panebože, whiskey," vypravil ze sebe nakonec.

„Ano," potvrdila Aleen a pokynula rukou k nedaleké pohovce. Posadili se na ni tak, aby na sebe viděli.

„Nuže, jsem tady. Co mi chcete?"

„Proč je na vaše varlata vypsaná odměna pětadvacet tisíc šilinků?"

„Na to se zeptejte obchodníka Barise. Ale vidím, že je to jenom řečnická otázka. Vy už odpověď znáte."

Aleen přikývla.

Snížek se k ní naklonil. „Také bych rád tu odpověď znal," přiznal se.

Aleen se usmála. Snížek se zase nevrle opřel.

„Něco za to chcete," řekl bez obalu.

„Není tomu tak vždycky? Existuje jeden chlapík. Je tady vrchním proktorem. Jmenuje se David Songrel."

„Chcete, abych ho zabil."

„Ovšem. Nejste v tom snad ten nejlepší?"

Snížek mlčel. Aleen se opřela o boční opěrku pohovky a zadívala se na něj přes sklenku. „A to není všechno, co od vás chci."

Obrátil se k ní, zadíval se na ni a ona v tu chvíli zvedla nohy na pohovku tak, že mohl vidět, že pod šaty nic nemá. *Depiluje si tělo nebo je tam holá od přírody*? napadlo Snížka. Zapřemítal také o tom, co ji vydráždilo: jeho bílé tělo a růžové oči? Jiné ženy tvrdily, že je to skoro jako milovat se s mimozemšťanem. Nebo jeho pověst zabijáka? Možná od každého něco.

„Součást protislužby?"

Přikývla, odložila sklenku, sklouzla po pohovce blíž k němu a zaklesla jednu nohu za opěradlo.

„Hned teď," řekla a vyhrnula si tógu až nad ňadra, stejná jako ňadra dívky, kterou právě zabil. Snížek v sobě zapátral po nějaké nepříznivé reakci; když žádnou nenašel, vstal a rozepnul si pouštní oblek.

„Jste bílý jako papír," prohlásila Aleen užasle, když si stáhl spodní prádlo, ale zakrytý pahýl levé ruky nijak nekomentovala.

„Ano," souhlasil Snížek, když jí zaklekl mezi nohy a sehnul se, aby objel jazykem její bradavky. „Nepopsaný list," dodal a propracovával se dál dolů. Chytila ho za hlavu.

„Tohle ne," řekla. „Chci vás mít uvnitř, hned."

Snížek poslechl, ale něco v jejím hlase ho zarazilo. Takže žádné mazlení, jen samotný akt. Asi touží po dětech s bílou kůží.

Hirald zavolala, než se přiblížila k ohni. Už si všimla, že andronachové bývají docela nervózní, když člověk do jejich tábora vkráčí bez ohlášení. Ale když vešla do tohoto, překvapilo ji, že tihle nejsou místní. Hirald si všimla, že dva muži a dvě ženy na sobě mají mono-

filové obleky pro přežití, jež vypadají na marťanskou výrobu. Předstírala také, že si nevšimla zbraní, které jeden z mužů při jejím příchodu spěšně přikryl. Přistoupila k ohni a přidřepla. Jedna z žen přihodila další krunýř kraboptáka a pozorovala ji skrz plameny.

Muž, který zakryl zbraně, vysoký Marťan s kastovním tetováním na spáncích, promluvil jako první. „Jdete zdaleka?“ zeptal se.

„Ne tak zdaleka jako vy,“ řekla Hirald. Odvrátila pohled od něho a podívala se přes plameny na ženu. Také ta měla na tváři kastovní tetování. Druhý pár tvořili černý muž s kupodivu modrýma očima a žena s krytkami neurokonektorů za ušima. Ta byla tedy příslušnicí jednoho z Klanů.

Hirald pokračovala. „Ale zajímalo by mě, proč jste sem přišli.“

„Pátráme,“ řekl ten černý se zájmem. „Možná byste nám mohla pomoct. Hledáme chlapíka řečeného Snížek. Je to albín.“

Všichni se dívali na Hirald.

„Slyšela jsem o něm,“ prohlásila Hirald, „a slyšela jsem, že ho hledá spousta lidí. Ale nevím, kde je.“

Žena s neurokonektory se zatvářila podezíravě. Hirald se spěšně otázala: „Vy tedy jdete po odměně?“

Ti čtyři se po sobě podívali, potom se Marťan sám pro sebe usmál a ledabyle sáhl po jedné ze zakrytých zbraní vedle sebe. Hirald pohlédla na členku Klanu. Ta upřeně zírala na ni.

„Jharite, ne.“

Jharit se zarazil s rukou nad přikrývkou. „Co je, Canard Mecková?“

Žena, na niž tak vyšlo najevo, že je příslušnicí klanu Manx Canard Corporate, s pohledem stále upřeným na Hirald zvolna zavrtěla hlavou.

„Nemáme s vámi žádný spor,“ řekla. „Ale byli bychom raději, kdybyste opustila náš tábor. Prosím.“

„Může mu to prozradit,“ namítl Jharit.

Canard Mecková otočila hlavu k němu a řekla: „Je vyrobená.“

Jharit ucukl rukou od zbraní a náhle se tvářil velice vystrašeně. Trhl sebou, když Hirald vstala, ale ta se jenom usmála.

„Nechci ublížit nikomu, kdo nechce ublížit mně.“

Odkráčela do tmy, aniž se ohlédla. Nikdo se ani nepohnul. Nikdo nesáhl po zbrani.

Snížek vytáhl pistoli z pouzdra pouštního hábitu a zkontroloval, nakolik je nabitá. Ukazatel byl jako obvykle téměř na maximu. Jasné sluneční světlo na Vatchi prostřednictvím fotovoltaického materiálu oděvu a kontaktů v pouzdře neustále dodávalo zbrani energii. Zbraň vypadala jako matně černé L, tlusté pět milimetrů, jen s nepatrnou prohlubní tam, kde by normálně byla spoušť. Byla zakódovaná na Snížka. Nikdo jiný z ní vystřelit nemohl. Místo projektilů, jako většina zbraní na Vatchi, tahle zbraň vystřelovala svazek urychlených protonů, ale i ty dokázaly udělat velkou díru do toho, na koho se Snížek obtěžoval ji namířit.

David Songrel byl otec rodiny. Snížek pozoroval, jak vyhazuje dítě do vzduchu, zatímco jeho žena přihlíží. Přemítal, proč asi Aleen chce jeho smrt. Jako majitelka vodní stanice zde měla velkou moc, ale jen malý vliv na proktory, kteří dohlíželi na dodržování planetárního práva. Pravděpodobně se zapletla do nějakých nezákonností a Songrelovi se to doneslo. Ale na tom teď nezáleží. Zaklepal na dveře, a když Songrel otevřel, strčil mu pistoli do obličeje, přinutil ho zacouvat do bytu a pahýlem ruky za sebou přibouchl dveře.

„Tati!“ zaječela holčička, ale matka ji chytila dřív, než se rozběhla kupředu. Songrel držel ruce nahoře a nespouštěl oči z pistole. V očích měl šok i poznání.

„Proč chce androche vaši smrt?“ zeptal se Snížek.

„Vy jste... ten albín.“

„Odpovězte mi, prosím, na otázku.“

Songrel vrhl pohled na ženu a dceru, než odpověděl. „Sbírá starožitnosti.“

„A proč potřebuje, abyste byl mrtvý?“

„Zabila, aby dostala to, co chtěla. Mám důkazy. Chtěli jsme ji brzy zatknout.“

Snížek přikývl a zastrčil pistoli do pouzdra. „Myslel jsem si, že v tom bude něco takového. Víte, poslala pro mne dva proktory.“

Songrel spustil ruce, ale držel je nápadně daleko od paralyzační pistole zavěšené na opasku. „Jako androche má právo proktory do

jisté míry využívat. Je naší povinností střežit ji i její majetek. Ale nemůže se beztrestně dopouštět zločinů. Proč jste mě vlastně nezabil? Říká se, že jste jich zabil hodně.“

Snížek se ohlédl po Songrelově ženě a dceři. „Moje pověst mě předchází,“ řekl, obešel Songrela a posadil se na pohodlnou pohovku. „Ale ty pověsti jsou mylné. Nezabil jsem nikoho, kdo se předtím nepokusil zabít mne... tedy většinou.“

Songrel se obrátil k manželce. „Tamtha by měla jít spát.“

Jeho žena přikývla a odvedla dítě pryč. Snížek si všiml fascinovaného pohledu děvčátka. Byl na takové zvyklý. Songrel se posadil do křesla naproti Snížkovi.

„Máte milou rodinu.“

„Ano... budete svědčit proti androche?“

„Můžete mít moje svědectví nahrané pod přísahou, ale nemohu se zdržet do procesu. Kdybych tady zůstal, za chvilku by se to tady hemžilo andronašskými zabijáky. Nemusel bych to přežít.“

Songrel přikývl. „Proč jste sem přišel, když jste mě nechtěl zabít?“ zeptal se trochu úzkostně.

„Chci, abyste si hrál na mrtvého, než zase navštívím androche.“

Songrelův výraz ztvrdl. „Chcete si vyzvednout odměnu?“

„Ano, ale moje odměna nejsou peníze, nýbrž informace. Androche ví, proč mě chce obchodník Baris vidět mrtvého. A to je věc, na kterou jsem pochopitelně zvědavý.“

Songrel propletl prsty na břiše a chvilku na ně shlížel. Pak hlavu zase zvedl a řekl: „Odměna je vypsaná na vaše varlata konzervovaná ve stázi. Možná je to sběratel jako Aleen, ale o to nejde. Budu vám hrát mrtvého, ale chci, abyste s sebou měl holokameru, až půjdete k Aleen.“

Snížek jednou kývl. Songrel vstal a přistoupil k nástěnné skříňce. Vrátil se s přístrojem, položil jej na stůl a zapnul jej.

„Teď vaše výpověď.“

„Je mrtvý,“ řekla Aleen s úsměvem.

„Ano,“ potvrdil Snížek a pohodil na stůl Songrelovu identifikační kartičku. „Ale mám dojem, že jste to věděla ještě dřív, než jsem k vám přišel.“

Aleen přistoupila k likérníku, nalila Snížkovi whiskey a přinesla mu ji. „Mám mezi proktory přátele. Jakmile je jeho žena přivolala k vraždě - očividně byla hysterická - informovali mě.“

„Proč jste ho chtěla nechat zabít?“

:To není vaše starost. Napijte se a já vám dodám slíbenou informaci.“

Aleen se odvrátila a zamířila k počítačovému terminálu elegantně skrytému ve stole ve stylu Ludvíka XIV. Snížek už nesl whiskey k ústům, když ho zarazila jeho podezíravá povaha. Proč je nutné tu informaci dolovat z počítače? Mohla mu ji jednoduše říci. Proč si nenalila sama? Odložil sklenku na stůl, aniž se napil. Aleen vzhlédla s vražedným úsměvem, a když se její ruka zvedla nad terminál, Snížek se vrhl stranou k zemi. Jeden obraz na stěně za ním zčernal a vzplál čadivým plamenem. Zvedl se na jedno koleno a jednou vypálil. Zhroutila se ze židle na podlahu a obličej jí hořel stejně jako ten obraz.

Snížek spěšně prohledal apartmá. Proktoři přijdou každou chvíli. V koupelně našel zařízení připomínající chromový penis se dvěma otvory na konci. Z jednoho otvoru vystřikovala jakási kapalina, druhý sloužil k nasávání. Nějaký antikoncepční přístroj? Sledoval hadičky k jednotce, v níž byla láhev kapaliny a nějaká složitá promývací a filtrační zařízení. Ke svému údivu si uvědomil, že to slouží k vymývání dělohy, pravděpodobně po sexu. Sbírala snad semeno svých milenců? Krátce nato našel jedinou stázní láhev s touto substancí. To musí být jeho. Náhle mu blesklo hlavou možné vysvětlení toho, co se kolem něj v posledních pěti letech dělo. Vylil obsah láhve do výlevky a obrátil se k odchodu, ale to zdržení stačilo.

Hirald se zadívala na muže v kondenzační nádrži, ale z jejího výrazu se nedalo nic vyčíst. Byl naživu déle, než by se dalo čekat; nějaký sadista mu tam nechal láhev s vodou, aby prodloužil jeho utrpení. Díval se na Hirald vysychajícíma očima, prázdnou láhev u hlavy, tělo scvrklé a ošklivě sežehnuté sluncem, zčernalý jazyk vypláznutý. Hirald se opatrně rozhlédla kolem - za to, co se chystala udělat, se ukládaly tvrdé tresty - a potom ke sklu poblíž mužovy hlavy přitiskla malý chromovaný váleček. Krátce se zablesklo. Muž sebou škubl a

nádrž se naplnila kouřem a párou. Hirald uložila přístroj zase do kapsy, vstala a vydala se dál. Její pány by nepotěšilo, že takhle riskuje, ale neměli nad jejími činy úplnou kontrolu.

Šedovousý proktor se krčil za pohovkou, brokovnici s krátkou hlavní opřenou o opěradlo a namířenou na dveře do koupelny. Songrel stál u přechodové komory a také mířil na Snížka zbraní.

Songrel se ohlédl po mrtvole androche. „Zůstanete na proces," řekl a kývl na proktora.

Muž vstal a přešel místnost, aniž by spustil Snížka z mušky. Snížek si všiml, že i ve chvíli, kdy mu proktor vrazil hlaveň pod bradu, si dává dobrý pozor, aby Songrelovi nezastíral palebný prostor. Snížek si nechal vzít zbraň. Proktora by možná ještě vyřídil, ale Songrela už by nestihl. Nyní proktor couvl, vrhl zmatený pohled na zbraň, kterou Snížkovi odebral, a zastrčil ji do kapsy.

Songrel otevřel přechodovou komoru a pokynul Snížkovi. Možná tam, pomyslel si Snížek. Vyšel ven a ohlédl se. Proktor, jenž zůstal daleko vzadu, zavrtěl hlavou a ušklíbl se. Snížek v duchu zaklel, zajistil želvovinovou masku a vykročil do vyprahlého dne.

Neposkytli mu žádnou příležitost ani na schodech, ani na prašné ulici. Stále ho jeden držel na mušce ze vzdálenosti dvou nebo tří kroků. Snížek byl rychlý; rychlejší, než by většina lidí tušila, ale ne dost rychlý na to, aby utekl kulce nebo energetickému výboji.

„Víte, že mě tím zabijete," řekl Songrelovi.

„U soudu budou stráže a potom vám poskytneme doprovod... jestli vás osvobodí," odpověděl Songrel.

Snížek rozhalil pouštní hábit, aby oba zřetelně viděli, co dělá, sáhl za opasek a vytáhl holokameru, kterou mu Songrel dal.

„Tady máte všechny důkazy, které potřebujete, a já se musím ptát, kolik z vašich strážců uvede v pokušení obchodníkova odměna."

Na to se Songrel zatvářil dotčeně; se zbraní namířenou na Snížkovu masku přistoupil blíž, aby si přístroj vzal.

Ta žena se zhmotnila jakoby odnikud: v jednom okamžiku se všechen provoz na ulici držel ostražitě stranou, v příštím byla tady a držela proktorovu brokovnici. Její původní vlastník se zapotácel a padl na obličej. Songrel odklonil zbraň k ní.

To Snížkovi jako příležitost stačilo. Vykopl, zasáhl muže do břicha, a když se sehnul, sekl ho do zátylku. Songrelova zbraň žuchla do prachu. Snížek se vrhl na zem, popadl ji, převalil se a zvedl se, aby namířil na ženu. Nebyla tam.

„Myslím, že tahle je vaše," ozvala se po jeho straně.

Otočil k ní jenom hlavu a zadíval se na ni. Jednou rukou na něho mířila brokovnicí. Druhou mu podávala jeho zbraň. Sklonila brokovnici.

„Asi by bylo dobré se odsud vytratit."

U kondenzační nádrže se Snížek zastavil, aby popadl dech. Všiml si, že žena podle všeho odpočinek nepotřebuje a že je na ní sotva vůbec znát, že dýchá. Zavrtěl hlavou a zadíval se do nádrže. Muž už byl mrtvý a jeho tělo odevzdávalo poslední zbytky vody pro veřejné blaho. Snížek se chvilku zdržel, a tak si všiml mastného povlaku na vnitřní straně nádrže. Někdo toho ubožáka dorazil.

„Proč jste mi pomohla?" zeptal se ženy.

„Protože jste potřeboval pomoc."

Snížek nedal najevo rozmrzelost. Vrhl pohled ke stanici a vydal se na další cestu. Žena s ním snadno držela krok. Už měla příležitost ho zabít, takže jí nejde o odměnu. Na zjišťování jejího hlediska bude dost času, až se trochu vzdálí od potenciálních pronásledovatelů.

Jakmile byli z dohledu stanice, sešli z cesty a vydali se přes výběžek pouště ke vzdálenému skalnatému území. Snížek měl za to, že tam budou schopni zahladit stopu, pokud je dřív nedostane písečný žralok. Vytáhl v chůzi pistoli a měl se stále na pozoru. Jeden písečný žralok sice nad pískem zamával svými makadly s čidly pohybu, ale zakrátko se znovu ponořil. V posledním roce se musel nažrat; ještě asi rok dá pokoj.

Když dorazili mezi skály a měli pod nohama pevnější půdu, Snížek zpomalil a prohlížel si svou společnici. Byla až nemístně přitažlivá, vyhlížela čistě a on se přistihl, že na ni uchváceně civí a po všem, co pro něj udělala, jí váhá říci, že normálně cestuje sám. V tom to nejspíš vězelo - cestoval sám z nutnosti, ne z vlastní volby. Roz-

hodil rukama. Šla o krok před ním. Jestli pro něho představuje nějaké nebezpečí, máji aspoň pod dohledem.

Prohlížel si ji nyní z profilu a řekl: „Už o mnoho dál nepůjdu. Chci se utábořit ještě před Thirou.“

Žena přikývla, ale neřekla nic.

Snížek rozdělal oheň ze starých krunýřů a ve večerním světle si sundal masku. Zvědavě si všiml, že ačkoliv žena si masku vůbec nenasadila, její pleť zůstala čistá a neposkvrněná. Posadila se u ohně vedle něj s půvabem, který svědčil o vynikající fyzické kondici.

„Ještě jste mi neodpověděla na otázku,“ poznamenal.

Žena s hlavou skloněnou řekla: „Dlužíte mi možná i svůj život. Dovolíte mi tedy, abych vám to řekla, až uznám za vhodné?“

„Lidé se mě už dlouho snaží zabít. Nejsem si jistý, jestli si mohu dovolit být tak šlechetný.“

Pokrčila rameny. „Mohla jsem vás zabít.“

Snížek potlačil nevrlost: skutečně jí dlužil život. Mohla ho zabít a bez její pomoci by čekal na vodní stanici, než ho pomalé procedury přivedou před soud, zatímco by se kolem stahovali zabijáci. Zhluboka se nadechl a nutil se ke klidu.

„Jak vám mám říkat?“ zeptal se nakonec.

„Hirald.“

Nutil se ke klidu dál. „Odkud jste přišla... předtím?“

„Přes Thiru.“

Snížek měl o téhle odpovědi své pochybnosti. Sám Thiru párkrát přešel a věděl, že je to tvrdá cesta. Hirald vypadala tak čerstvě, jako by strávila měsíc na vodní stanici.

„Aha,“ řekl.

„Vy jste Snížek,“ řekla ona, obrátila se k němu a upřela na něj modré oči, které v pohasínajícím červeném světle dostaly fialový odstín.

Ucítil, jak mu při tom pohledu poskočilo srdce, a vzápětí se v duchu sám nad sebou ušklíbl. Po všech těch letech je stále vnímavý k fyzické přitažlivosti... ke kráse... „Ano, jsem.“

„Ráda bych s vámi nějaký čas cestovala.“

„Víte, kdo jsem, a nejspíš víte i to, proč mám vůči vašim motivům podezření.“

Usmála se na něj a jemu srdce poskočilo znovu. Odvrátil se a odplivl si do ohně.

„Jdu přes Thiru,“ upozornil ji.

„To mi nevadí.“

Snížek si lehl a položil hlavu na jeden z batohů. Přetáhl přes sebe termální přikrývku a zahleděl se na nebe. Mezi hvězdy na tmavorudém pozadí se vkrádaly noční asteroidy - všechno co zůstalo z měsíce Vatche po jakési dávné katastrofě. Západ slunce přeťal osamělý meč světla od iontového pohonu.

„Proč?“ zeptal se.

„Protože jsem osamělá a mám náladu na změnu.“

Snížek zabručel a zavřel oči. Nechystá se ho zabít, ale její motivy zůstávají neodhalené. Ale stejně nedokáže udržet krok, jaký on nasadí, brzy ho opustí a ty zneklidňující pocity brzy odezní. Usnul.

Sluneční světlo na tváři mu začalo působit známé lechtání před spálením. Měl ruku nahoře a zapínal si masku ještě dřív, než se úplně probudil. Podíval se přes popel vyhaslého ohně na Hirald a zmocnil se ho nepříjemný dojem, že za celou noc nezměnila polohu. Posadil se, zamumlal dobré ráno, zašel za skálu a vymočil se do kondenzační soupravy. Podle každodenního ranního rituálu mnoha posledních roků do ní vylil i obsah lapačů vlhkosti spodního prádla. Láhev kondenzátoru pak přelil do čutory, namočil do ní kartáček a vyčistil si zuby. Než skončil s toaletou a vrátil se zpoza skály, Hirald otevřela konzervu snídaňové polévky a ta teď bublala pod víčkem. Snížek sáhl po další konzervě, ale Hirald ho zvednutou rukou zarazila.

„Ta je pro vás. Já už jsem jedla.“

„Spala jste vůbec?“

„Trochu. Povězte mi, jak jste přišel k zakázané zbrani?“

„Sebral jsem ji jednomu, který se mě pokusil zabít,“ zalhal. Těžko jí mohl říci, že si ji přivezl ještě před tím, než runcible ten zákaz vydal, a během mnoha následujících let si ji upravil. Posadil se, aby vypil snídani.

Když dojedl, vydali se přes Thiru. Po hodině chůze si Hirald všimla, že ji okukuje, a zapnula si masku. Snížek na to dál nemyslel - spousta lidí neměla masky ráda a byla ochotna zaplatit daň v podobě ztráty vody za to, aby ji nemusela tolik nosit.

V půli dopoledne teplota dosáhla pětačtyřiceti stupňů a stále stoupala Z povrchu duny se vynořil písečný žralok a uháněl několik metrů za nimi. Potom se zastavil, oddechoval jako pes, buď unavený, nebo příliš dobře nakrmený, než aby pokračoval v pronásledování. Anebo už někdy ochutnal lidské maso.

Když teplota dospěla k padesátce a chladicí jednotky Snížkova spodního prádla sténaly přetížením, všiml si, že mu Hirald stále snadno stačí. Když se na ně s klapáním snesl z oblohy krabopták, sestřelila ho jednou ranou dřív, než Snížek vůbec pomyslel na to, aby sáhl po zbrani. Ani si nevšiml, jakou zbraní tvora sundala. Byla to pozoruhodná žena.

Krátce po poledni vyhlásil Snížek zastávku. „Do večera si odpočineme a potom půjdeme přes noc a zítra ráno. Zítra v noci bychom měli dojít na druhou stranu."

Hirald souhlasně přikývla, na pohled lhostejně.

Přespali pod přístřeškem odrážejícím záření Snížkova denního stanu. Po západu slunce Snížek zkontroloval jejich polohu a vydali se dál. Pochodovali celou noc a větší část následujícího rána, a když znovu postavili stan, byl Snížek vyčerpaný. Trochu podrážděně řekl Hirald, že chce mít ve stanu soukromí, a navrhl jí, ať si postaví svůj. Ve stanu se pak svlékl donaha a umyl sebe i vnitřek svého spodního prádla cyklohoubou - zařízením, které člověku umožňovalo zůstat čistý se čtvrtlitrem vody při zanedbatelném odpadu. Potom si natáhl osoušecí spodky a lehl si, zatímco malá klimatizační jednotka hučela na plný výkon. Byl to svého druhu přepych. Po půlhodinovém spánku se probudil, otevřel stan a vyhlédl ven. Hirald seděla na písku s rozepnutou maskou. Zaujatě a až nepřirozeně nehybně pozorovala obzor.

„Vy nemáte denní stan?" otázal se Snížek.

Zavrtěla hlavou.

„Tak pojďte ke mně," řekl a stáhl se dovnitř. Hirald vstala a zamířila ke stanu. Připékající slunce jí očividně nevadilo. Vešla dovnitř,

zavřela za sebou vchod, vrhla pohled na Snížka a začala svlékat oděv pro přežití. Snížek se na chvilku odvrátil, ale pak si pomyslel *kašlu na to* a obrátil se zpátky, aby přihlížel. Nepožádala ho přece, aby se díval jinam. Pod svrchním oděvem měla jednodílný kus přiléhavého prádla z materiálu, který vyhlížel jako bílé hedvábí a byl téměř průsvitný. Snížek nasucho polkl a snažil se rozptýlit tím, že přemýšlel, jak to má zařízené s vyměšováním. Když zvedala nohy, aby si stáhla kalhoty, postřehl, jak to je vyřešeno, a napadlo ho, jestli na jeho bílé pleti je vidět zrudnutí. V prádle byl rozparek od spodního okraje světlého stydkého ochlupení až po horní okraj rýhy mezi hýžděmi.

Když Hirald konečně kalhoty svlékla, pohlédla na něj a všimla si směru jeho pohledu. Podíval se jí do očí. Usmála se na něj, stále s úsměvem se vysoukala z rukávů a shrnula si trikot pod prsa. Snížek si odkašlal a snažil se vymyslet, co by řekl duchaplného. Byla jako sukkubus, sen osamělého poustevníka. Stále s úsměvem přelezla stan po čtyřech, položila mu ruku na prsa a přiměla ho lehnout si, obkročmo se na něj posadila a políbila ho na ústa. Světlé vlasy jí přitom spadaly po obou stranách jeho hlavy. Ústa měla svěží a vřelá. Snížek si dokonale uvědomoval, jak mu její tvrdé bradavky přejíždějí po hrudi sem a tam. Dotkl se jejích ramenou a zjistil, že má pokožku suchou a teplou. Potom se zase posadila a chvilku se na něj dívala. V tom pohledu bylo něco zvláštního - cosi jako chladná zvědavost. Posunula se po něm výš, obrátila se a natáhla se dozadu, aby mu svlékla spodky. Udivovalo ho, jak se dokáže zkroutit a ohnout. Když měl spodky dole, sklouzla zpátky, až se mu penis octl mezi jejími hýžděmi. Trochu se nadzvedla, dál se tlačila dozadu a ohýbala mu jej, až ho to zabolelo, a potom na něj svižným pohybem pánve nasedla. Snížek zasténal a potom zaťal zuby, když začala s pohyby a stále se na něj přitom s tím zvláštním výrazem dívala.

Večer, když nastal čas odejít, Snížek se cítil naprosto otupěle. Za to odpoledne toho příliš nenaspal. Pokaždé, když si chtěl po dalším kole sexu odpočinout, Hirald udělala něco, čemu nedokázal odolat. Poslední vyvrcholení prožívala tak intenzivně, že nahlas vykřikovala a nezvladatelně se roztřásla, a po jeho odeznění se na své tělo překvapeně a šokovaně podívala. Potom si toužila tu zkušenost zopakovat. Snížek se cítil rozlámaný a vyčerpaný.

Cestou po ztemnělých fialových pískách občas prohodili pár slov, ale jeden rozhovor vzbudil Snížkovo podezření.

„Jak jsi vlastně přišel o ruku?“

„Andronašská výzva. Utrhl mi ji granát.“

„Jak je na tom teď?“

Snížek chvíli mlčel, než odpověděl. Že by to věděla?

„Jak to myslíš: jak je na tom? Je amputovaná. Už tam není.“

„Ano,“ řekla jenom.

Slunce už šplhalo nad obzor a noční asteroidy se vytrácely z oblohy, když dorazili ke skalnaté oblasti na okraji Thiry. Snížkovi zbývalo příliš málo energie na hovory. Postavil svůj denní stan, uvnitř se zhroutil na zem a okamžitě usnul. Když se odpoledne vzbudil, zjistil, že leží svlečený pod pokrývkou a Hirald leží vedle něho. Opírala se o loket, podpírala si rukou hlavu a prohlížela si jeho obličej. Jakmile zjistila, že je vzhůru, podala mu krabici džusové směsi. Posadil se a přikrývka sklouzla. Hirald byla nahá. Vypil džus.

„Jsem rád, že jsi přišla,“ řekl a zbytek dne strávili příjemnou činností.

Té noci zašli hlouběji do skal. Další den proběhl velice podobně jako ten předešlý.

„Myslím, že by bylo poctivé ti říct, že mám implantát,“ prohlásil Snížek po jedné zvlášť bouřlivé chvíli. „Neotěhotníš se mnou a moje semeno je sotva něco víc než voda a trochu volných proteinů.“

„Proč si myslíš, že je nutné, abys mi to pověděl?“ zeptala se ho Hirald.

„Jak víš, na moje varlata ve stázi je vypsaná odměna. To není proto, že obchodník Baris nějak zvlášť touží po mé smrti. Myslím, že jde spíš po mém genetickém materiálu. Na vodní stanici mě androche... svedla.“ Snížek z toho byl na rozpacích. „Udělala to, aby získala moje sperma. Nejspíš je chtěla prodat.“

„Já vím,“ řekla Hirald. Snížek se na ni zadíval a ona pokračovala: „Chce tvoje varlata nebo jinou tělesnou tkáň, aby mu zajistila nekonečnou zásobu tvého genetického materiálu.“

Snížek o tom přemýšlel. V Hirald samozřejmě musí vězet něco víc, než předpokládal, ale sex mu poněkud zatemnil myšlení.

„Je to druhé nejlepší řešení po tom mít celé tvé živé tělo. Mám za to, že Baris pokládá za nepravděpodobné, že by mu něco takového vyšlo. Celé tvé tělo by z planety nikdy nepropašoval. Takhle také ovládne trh.“

„Víš toho spoustu o tom, co Baris chce.“

Hirald se na něj podívala velice zpříma. „Jak je na tom tvoje ruka?“

Snížek sklopil pohled k pahýlu. Rozepnul návlek a stáhl jej. V tom, co se ukázalo, bylo možné poznat ruku, třebaže deformovanou a prakticky k nepotřebě. Návlek byl chytře vyroben tak, aby ji zakryl a aby vzbuzoval dojem, že ruka chybí.

„Za nějakých šest měsíců se nebude lišit od té předchozí. Chtěl jsem vyjít z jedné stanice bez ruky a potom vkráčet do jiné stanice s rukou a s novou totožností.“

„Co tvůj albinismus?“

„Barevný krém a kontaktní čočky.“

„Ovšem. Transplantáty by se ti neujaly.“

„Ne... myslím, že teď bys měla vysvětlovat ty.“

„Lidé, pro které pracuji, chtějí totéž co Baris: tvůj genom.“

„Měla jsi přece příležitost...“

„Ne, oni chtějí tu nejlepší variantu, což jsi ty a dobrovolně. Chci, aby ses se mnou vrátil bránou na Zemi.“

„Proč?“

„Regeneruješ se. To je podstata tvé nesmrtelnosti. To už teď víme. Ty to víš už déle než tisíc let.“

„Pořád zůstává otázka proč.“

„Dařilo se nám zachovávat tvoje tajemství posledních tři sta let, už od chvíle, kdy jsme je objevili. Před deseti lety ta informace unikla. Teď o tobě a o tom, co představuješ, ví několik organizací: ten, kdo dokáže dekódovat tvůj genom, má přístup k nesmrtelnosti a jejím prostřednictvím k nevídanému bohatství a moci. Proto je Baris první, kdo tě vystopoval. Přijdou další.“

„Pracuješ pro Pozemskou centrálu.“

„Ano.“

„Nebylo by lepší prostě mě zabít a zničit moje tělo?“

„Pozemská centrála nepotlačuje vědomosti.“ Hirald se na něj usmála. „Měl bys být dost starý na to, aby sis uvědomoval marnost takového počínání. Chce, aby se vědomosti rozšířily a nesoustředily tak moc do rukou špatných lidí. Mohlo by to přinést nesmírné dobro. Podle projekcí by za deset let mohla být dostupná kúra, která by umožnila regenerovat, v určitých mezích každému.“

„Ale předtím centrála držela věc pod pokličkou,“ podotkl Snížek.

„Střežila tvé soukromí. Nepotlačovala vědomost. Nehledat vědomost není to samé jako potlačovat ji.“

„To je teď Pozemská centrála tak morální?“ podivil se Snížek, ale hned by se byl raději za svou hloupost nakopl. Ovšemže je. Jenom lidé a jiní nižší rozumní tvorové mohou být zkorumpovaní, zatímco Pozemská centrála byla nejmocnější umělá inteligence v lidském Společenství. Hirald si všimla jeho rozpaků a jeho otázku přešla mlčením.

„Půjdeš?“ zeptala se.

Snížek upíral pohled na stěnu stanu, jako by skrze ni viděl do skal. „To si musím rozmyslet, to nejde rozhodnout okamžitě. Za dva dny bychom měli dojít ke mně domů. Budu o tom uvažovat.“

Vznášedlo přehozené chameleonskou tkaninou splývalo s okolními dunami. Uvnitř Jharit střídavě míchal balíček karet a hrál hru, kterou lidé jako on hrají v podobných situacích mnohá staletí. Jeho žena Jharilla spala. Trock čistil starožitný revolver, který koupil na aukci v poslední vodní stanici. Náboje, které koupil s ním, ležely ve vzorně po vojensku vyrovnaných řadách na stolku před ním.

Canard Mecková byla připojená a snažila se vylovit informace ze sítě a z vysokorychlostní komunikace, kterou vedla umělá inteligence runciblu se svými podřízenými jednotkami. Zavolání připadalo jako úleva všem kromě ní - jí se nelíbilo, že musí opustit svět dokonalé logiky a ryzí čistoty myšlení a vrátit se do vozidla páchnoucího potem.

„Já jsem Baris,“ řekl usmívající se obličej z obrazovky.

Jharit šel přímo k věci. „Máte tu informaci?“

„Mám,“ potvrdil Baris s úsměvem jen o málo zářivějším, „a přidám se k vám na závěrečný hon.“

Jharit a Trock se na sebe podívali.

„Jak si přejete. Vy platíte.“

„Ano, já.“ Teď už se obchodník neusmíval. „Zapněte maják a já u vás do hodiny budu.“

„Jak se sem dostanete?“ zeptala se Canard Mecková.

„Antigravem, samozřejmě,“ řekl Baris a otočil se k ní.

„Všechny antigravy jsou registrované. Umělá inteligence bude vědět, kde jste.“

Baris mávl prsty a zatvářil se pohrdavě. „To je jedno. Od vaší současné polohy k našemu... cíli pojedeme vaším vozidlem.“

„Výborně,“ souhlasila Canard Mecková.

Baris čekal ještě na něco. Když nikdo nic neříkal, s nespokojeným zabručením zhasl obrazovku.

Obchodník dorazil v přepychové kopii antigravu Macrojet. Vystoupil oblečený do pouštního obleku, následován dvěma stejně oblečenými ženami. Jedna nesla loveckou pušku a pásy s náboji, druhá všelijaké neidentifikovatalné balíčky. Baris před nimi zaujal teatrální pózu. Byl to hezký muž, ale nikdo z těch čtyř na to dětinské předvádění nezareagoval. Věděli, že člověk, který dosáhne obchodníkova postavení, není žádný hlupák. Jharit a Jharilla na něj hleděli skelnýma očima. Trock si kontroloval pušku. Canard Mecková se zadívala na jednu z žen, všimla si jejího přihlouplého úsměvu a obrátila se zase k obchodníkovi.

„Vydáme se tedy na cestu?“ nadhodila.

Baris přikývl, stále s úsměvem luskl prsty a vykročil ke vznášedlu. Obě ženy ho následovaly poslušně jako psi. Ti čtyři šli za nimi: ohaři jiné rasy.

Ze skalnatého terénu se zvedal první z izolovaných skalních masivů, obroušený zvířeným pískem do tvaru připomínajícího sochu člověka zapuštěnou až po hruď do země. V puklinách a štěrbinách její hlavy se třpytila slída a křemen jako hmyzí oči. Snížek vedl Hirald k základně masivu, kde na zemi neuspořádaně ležely opadané desky téhož kamene.

„Tady,“ řekl a natáhl ruku k několika deskám sendvičovitě naskládaným na sebe. Horní deska se se skřípavým zvukem pootočila

stranou a odhalila krátké schodiště klesající na dno podzemní chodby. „Vítejte u mne doma.“

„Ty bydlíš v podzemní díře?“ zeptala se Hirald s náznakem ironie.

„Ovšemže ne. Pojď za mnou.“

Když sešli dolů, deska se nad nimi zasunula a rozsvítila se nástěnná svítidla. Hirald si všimla, že chodba vede pod masiv, a domyslela si, jak se věci mají, ještě než došli k šachtě a kabince výtahu. Nastoupili, rozvalili se na plyšových sedadlech a výtah je vyvezl šachtou prokopanou středem masivu nahoru.

„To ti muselo nějaký čas trvat,“ poznamenala Hirald.

„Ta šachta už tady byla. Objevil jsem ji asi před dvěma sty lety. Přede mnou už tady žili jiní, ale v dost primitivních podmínkách. Já si to místo od té doby vylepšuji.“

Kabinka dojela na konec a oni z ní vyšli do komplexu vlhkotěsně uzavřených místností za průčelím masivu.

Se sklenkou v ruce se Hirald na chvíli zastavila u polarizovaného panoramatického okna a rozhlížela se po skalnatém terénu, a potom obrátila pozornost k místnosti a jejímu zařízení. V prosklené skříni u jedné stěny se nacházela sbírka zbraní od 22. století a uprostřed nich meč z nějaké předkosmické doby. Hirald se nechtě podivila, kde a kdy k němu Snížek přišel. Odvrátila se od vitríny, když se Snížek vrátil do místnosti, oblečen nyní ve volných černých kalhotách a v černé, u krku rozepnuté košili. Kontrast s jeho bílou pokožkou a růžovýma očima mu dodával vzhledu někoho, kdo by mohl dostat chuť na krev.

„Jestli chceš, je tam nějaké oblečení i pro tebe a sprcha Vody tu mám spoustu,“ řekl.

Hirald přikývla, odložila sklenku na skleněnou desku stolku a zamířila dozadu do místností, ze kterých Snížek přišel. Snížek se za ní díval. Osprchuje se, převlékne se a nebude o nic čerstvější než teď. Už si s určitým údivem všiml, že snad nikdy nebyla špinavá a nebyla cítit.

„Čí je to oblečení?“ zeptala se Hirald ze sousední místnosti.

„Mé poslední ženy,“ odpověděl Snížek.

Hirald vešla do dveří s šaty přehozenými přes předloktí. Tázavě pohlédla na Snížka.

„Zabila se asi před sto lety," řekl hluchým hlasem. „Odešla do pouště a propálila si díru do hlavy. Našel jsem ji dřív než kraboptáci a písečnížraloci."

„Proč?"

„Stárla a já ne. Nesnesla to."

Hirald už nic neřekla. Odešla do sprchy a zakrátko se vrátila v přiléhavém trikotu z průsvitného modrého materiálu. Nečekala ovšem, že jej na sobě bude mít dlouho, jakmile ji Snížek uvidí. Jenže ten byl zaujatý něčím jiným - seděl na otáčivé židli a sledoval obrazovku. Měl na sobě znovu pouštní oblek a želvovinová maska visela rozepnutá po straně. Přistoupila k němu, aby se podívala, co pozoruje. Spatřila vznášedlo na písku a dvě ženy, jak přes ně přetahují plachtu. Poznala obchodníka Barise a čtyři najaté zabijáky.

„Zdá se, že mě Baris našel," prohlásil Snížek chladným a rozhodným tónem.

„Ty ho znáš?"

„Jednou jsem se s ním setkal, ještě když byl mladší. Příliš se nezměnil." Kývl hlavou k obrazovce. „Ti čtyři s ním vypadají jako zajímavá parta."

„Už jsem je potkala. Žoldácká skupina - vedou je ten Marťan a ta žena z klanu," řekla Hirald. „Jaká obranná zařízení tohle místo má?"

„Žádná. Nikdy mě nenapadlo, že je bude potřebovat."

„Víš určitě, že jdou sem?"

„Připadá mi zvláštní, že si z celé planety vybrali právě tohle skalní město. Budu to muset jít vyřídit ven."

„Převléknu se," přisvědčila Hirald a pospíšila si ke svému oděvu. Když se vrátila, byl Snížek pryč; chtěla se vydat za ním, ale zjistila, že kabina výtahu je zablokovaná na dně šachty.

„Do hajzlu," řekla naplno a udeřila pěstí do zárubně; v oceli zůstal důlek tvaru pěsti. Potom se o několik kroků vrátila, otočila se, rozběhla se a skočila do šachty. Vodicí kolejnice na stěně šachty byly šest metrů daleko. Snadno na ně doskočila a zachytila se rukama. Pracně začala slézat dolů.

Jharit se usmál na svou ženu a kývl na Trocka, jenž stál za ní a zapínal se do pancíře. Už ho mají. A potom budou bohatí. Zkontro-

loval laser s úzkým svazkem, který nesl. Byl by dal přednost něčemu silnějšímu, ale bylo důležité, aby tělo nebylo příliš poškozeno. Když obchodník poslal obě ženy zpátky ke vznášedlu, obrátil se Jharit k němu.

„Rozestoupíme se. Nejspíš má mezi skalami bezpečnostní skenery, a jestli je to léčka, nechceme, aby nás vyřídil moc najednou."

Baris se usmál, zasunul do kulovnice náboje a upravil mířidla. Jharit chvilku přemítal, jak je asi dobrý. Potom vydal signál, aby se rozestoupili a vešli do skalního města.

Přišli ho prostě zabít. Žádná pravidla, žádné výzvy. Snížek opřel pažbu pistole o kámen a zahleděl se do mířidel.

„Máte něco?" zeptal se Jharit do komunikátoru.

„Minikamery," odpověděla mu Jharilla. „Pár jsem jich sežehla, ale určitě tady jsou další. Ví, že jsme tady."

„Pamatujte si, úzký svazek. Když toho spálíme moc, nebudou prachy. Čistá smrt. Rána do hlavy by byla nejlepší," zopakoval Jharit.

Ozval se svištivý zvuk, krátký výkřik, praskání statické elektřiny v komunikátoru. Jharit se vrhl na zem a odplížil se za kámen.

„Co se, sakra, děje?"

„Ten hajzl má protonovku. Pancíř je na hovno!"

Jharitovi se sevřel žaludek. Očekávali střelné zbraně, nanejvýš laser.

„Kdo...?"

Chvíle ticha.

„Trocku?"

„Jharilla je mrtvá."

Jharit nasucho polkl a vydal se ostražitě dál mezi skály.

„Pozice?"

„Nevím."

„Mecková?"

„Tady nic."

„Barisi?"

Od obchodníka nepřišla žádná odpověď.

Snížek se svezl z vrcholku balvanu a sundal od opasku několik malých, ale smrtonosných granátů. Protože neměl ruku, otočil pojistkami na jejich vršku pomocí zubů. Černocha měl nalevo, Marťana napravo. Ostatní byli někde dál vpravo. Hodil po dvou oválech doleva i doprava, couvl a začal přepínat výhledy na svém náramkovém displeji. Spousta kamer byla vyřazená, ale našel záběr na Marťana. Dva výbuchy. Když sebou Marťan hodil na zem, uvědomil si, že přehodil. Znovu projel výhledy a zachytil toho druhého, jak klopýtá mezi prachem a úlomky, ve tváři zaseknuté kamenné štěpiny. Aha.

Snížek se vydal doleva a každých několik vteřin kontroloval displej. Zastavil se za skloněnou kamennou plotnou, znovu si prohlédl displej, přidřepl a čekal. Z usazujícího se oblaku prachu se vypotácel Trock, aniž by věnoval velkou pozornost okolí. Snížek se pod maskou zachmuřeně usmál a namířil na něj, ale než mohl vystřelit, projela mu ramenem krutá bolest. Pach spáleného masa. Snížek se odvalil stranou, zvedl se a dal se na útěk. Ze skály vedle něho se čadilo a rozpálená hornina vydávala pukavé zvuky. Vrhl se k zemi, aby se kryl, a zalezl mezi volné balvany. Palba ustala Teď je po mně, pomyslel si. Jeho pistole ležela kdesi v prachu za ním.

„Upustil zbraň, Trocku. Máš ho někde nalevo. Doraž ho, já na něj momentálně nevidím."

Trock vyplivl zlomený zub a vydal se naznačeným směrem se starožitným revolverem v levé ruce a laserem v pravé. A je to. Ten parchant je mrtvý, anebo taky ne. *Uříznu mu ruce a nohy, laser by to měl dostatečně kauterizovat.* Ale Trock se k výstřelu nedostal. Odkudsi se znenadání vynořila postava v pouštním oděvu a z otočky ho kopla do prsou. Většinu úderu absorboval pancíř, ale přesto Trock upadl. Než mohl vstát, stála postava nad ním a vyrazila dolů rukou se dvěma nataženými prsty. Dál už Trock neviděl nic. Rozplácnutý na zádech zvedl ruce ke krvavé kaši za rozbitým vizorem. Potom se ozvala bolest a on začal ječet.

Snížek zakašlal tak opatrně, jak jen dokázal, rozepnul si masku a lapal bolestí po dechu. Spálenina se táhla od ramene do poloviny

hrudníku, ale naštěstí většinu žáru absorboval pouštní oblek. Ještě jedna taková a bylo by po něm. Bolest ho ochromovala. Věděl, že nemá energii na to, aby přestál další takový útok, a že ani není pravděpodobné, že by překvapil někoho z ostatních. Jeho předchozí protivník byl omráčený výbuchem a rozzuřený zraněním. Snížek se plížil mezi skalami, ale rychle ztrácel síly. Když na něho padl stín, vzhlédl vstříc nevyhnutelnému.

„Proč jsi mu nesebral zbraň?“ zeptal se Jharit a pohodil hlavou dozadu k Trockovi, jenž už neječel. Ležel schoulený do klubíčka u jednoho balvanu, provizorní obvaz na očích a tělo napumpované vlastnoručně vpravenými anestetiky.

„Neměl jsem čas ani sílu... sotva jsem ho vyřídil skrz vizor,“ vypravil ze sebe Snížek.

Jharit přikývl a promluvil do komunikátoru.

„Mám ho. Pojďte za mým signálem.“

Snížek čekal na smrt, ale Jharit přidřepl, očividně ne proto, aby ho zabil.

„Jharilla byla zatraceně skvělá ženská,“ řekl Jharit, odepnul od opasku stázní láhev a odložil ji vedle sebe do písku. „Vzali jsme se ve Viking City před dvaceti lety.“ Jharit vytáhl z boty ošklivě vyhlížející keramalový nůž a podržel jej Snížkovi před obličejem. „To bude za ni, abys rozuměl. Až ti uříznu koule a obvážu ti ránu, postarám se i o to druhé zranění. Nechci, abys ještě umřel. Musím ti o ní hodně povědět a chci, abys toho ještě hodně zažil. Víš, ona...“

Jharit se na ten zvuk ohlédl, vyskočil na nohy a znovu vytasil laser. Ustoupil od Snížka a rozhlížel se. Snížek se díval také, ale nic neviděl.

„Když hned odejdeš, Marťane, nezabiju tě.“

Ten hlas patřil Hirald.

Jharit vypálil mezi skály a ucouvl ke Snížkovi.

„Mám singularitní pistoli a chameleonský oděv. Můžu tě zabít, kdy se mi zachce. Odhoď zbraň.“

Jharit stál chviličku nerozhodně, pak se prudce otočil a namířil laser na Snížka. Výraz v jeho tváři hovořil za vše. Než však mohl stisknout spoušť, smrštil se sám do sebe; středový bod o velikosti špendlíkové hlavičky, výtrysk písku na místě, kde stál, a vzápětí se všechno rozlétlo za doprovodu zahřmění a reje drobných blesků na

rozlétlo za doprovodu zahřmění a reje drobných blesků na zemi. Snížek se pomalu vyhrabal na nohy a s užaslou bázní hleděl na místo, kde předtím stál Jharit. Už o takových zbraních slyšel, ale nevěřil, že existují. Pak zvedl pohled k Hirald, jež se zhmotnila jen několik metrů daleko. Usmála se na něj těsně předtím, než jí první výstřel utrhl kus tváře.

Snížek věděl, že vykřikl, možná i zaječel. V bezmocné hrůze přihlížel, jak ji druhý zásah do zad srazil k zemi. Potom se mezi balvany objevil Baris a členka klanu. Baris znovu namířil pušku, a když se svou společnicí procházel kolem Hirald, zasáhl ji dalším výstřelem, jenž jí napůl utrhl bok.

Snížek cítil, jak se mu podlamují nohy. Klesl na kolena. Baris se před něj postavil se samolibým úšklebkem. Snížek k němu vzhlédl a snažil se sebrat sílu k jedinému, poslednímu pokusu o výpad. Věděl, že přesně na to Baris čeká, ale bylo to to jediné, co ještě mohl udělat. Vrhl postranní pohled na ženu a zjistil, že zůstala stát opodál. Se zděšeným výrazem se dívala přes Barise na Hirald. Snížek se tam nechtěl podívat - nechtěl vědět.

„Panebože! To je ona!“

Snížek se-zvedl a omámeně se zapotácel. Baris se po člence klanu zmateně ohlédl a potom namířil kulovnici Snížkovi do obličeje. Obchodník si tu chvíli vychutnával po celou půlvteřinu, kterou trvala. Ta ruka mu zezadu prorazila trup, srazila pušku stranou, zvedla ho a mrštila jím o skálu takovou silou, že na ní zůstal chvilku přilípnutý; potom spadl a zůstal po něm krvavou tříští vyznačený obrys lidského těla. Na jeho místě stála Hirald. Tam, kde byla odtržená syntetická svalovina, bylo vidět lesklý keramal, bílé smaltované zuby, celé jedno modré oko v důlku, žebra zavěšená na páteři. Na chvilku se zadívala na Snížka a pak se obrátila k ženě. Snížek omdlel, ještě než se ozval výkřik.

Ležel v posteli a do vědomí se mu pomalu vkrádaly vzpomínky. Měl sucho v krku a za chvíli zatápal rukou po holých prsou a po obvazu. Až chvíli potom se odvážil otevřít oči. Na okraji lůžka seděla Hirald, a když uviděla, že je vzhůru, pomohla mu do sedu a opřela ho o polštáře. Snížek se zadíval na její tvář. Nějak opravila poškození,

ale dosud tam byly jizvy po opravách. Vypadala jako lidská žena zohavená při nehodě. Na sobě měla volné triko a kalhoty, aby zakryla ostatní opravy. Jak si ji tak prohlížel, bezděčně zvedla ruku a dotkla se své tváře, než mu podala sklenici s vodou. Ten projev marnivosti ho na okamžik zarazil. Vděčně vyprázdnil sklenici.

„Ty jsi android třídy Golem," řekl nakonec nejistě.

Hirald se usmála a nevypadalo to tak špatně.

Řekla: „To si myslela i Canard Mecková." Když postřehla jeho zmatek, vysvětlila: „Ta členka klanu. Řekla o mně, že jsem vyrobená, což je pochopitelný omyl. Jsem prakticky nerozeznatelná od Golema Dvacet dva."

„A co tedy jsi?" zeptal se Snížek, zatímco mu nalévala další sklenici vody.

„Kyborg, který zjistil, že je lidštější, než si myslel. Nikomu nepatřím."

Snížek o tom uvažoval a upíjel ze sklenky. Nebyl si jistý, co cítí.

„Vrátíš se se mnou na Zemi?" zeptala se.

Snížek se k ní obrátil a dlouze se na ni zadíval. Vzpomněl si, jak to bylo tehdy ve stanu, když, jak si teď uvědomil, Hirald zjistila, že je stále člověk.

„Víš, já nikdy nezestárnu a nezemřu," řekla.

„Rozumím."

Naklonila tázavě hlavu a čekala na odpověď.

Tvář se mu zvolna roztáhla úsměvem. „Půjdu s tebou," řekl. Odložil sklenku a uchopil ji za ruku. Pod nehty dosud měla zaschlou krev a slzný kanálek levého oka nefungoval, jak by měl. Ale na tom teď nezáleželo.

přeložil Jiří Engliš